

κτολογίαν. . . Περί δὲ τῶν ἀξιωματικῶν συλλογῶν, δι' ὧν ὁ δούξ Νικόλαος ἐπλούτισε τὰ ῥωσικὰ μουσεῖα, ἐπιφωνοῦσιν οἱ θεώμενοι αὐτὰ καὶ *beati possidentes* καὶ διασώζουσιν ἐν τῇ μνήμῃ εὐγνωμονικὴν καὶ δόξης ἐπαξίαν ἀνάμνησιν τοῦ εὐπαιδέυτου ἡγεμονίδου, οὗ τὴν εὐλογίαν καὶ τὸν ἐν γερμανικαῖς ἐφημερίσιν ἔπαινον συγκεντροῦμεν εἰς τὰ βραχέα ταῦτα.

Ἐν Ἀθήναις Ἀπριλίῳ ἀρξαμένῳ, 1891.

Ν. ΠΕΤΡΗΣ.

Ο ΧΑΡΤΙΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ
MAURICE LEFEVRE

Αἱ Βερλέτται εἶναι χαρίεσσα καὶ φαιδρωτάτη γωνία γῆς, ἔνθα ὁ ἥλιος λάμπει σχεδὸν πάντοτε, τοῦθ' ὅπερ σπάνιον ἐν Νορμανδίᾳ. ὅπου τὰ ῥόδα θάλλουσιν ἐλευθέρως, ἡ δὲ θαλασσία αὖρα ἐκφέρει εὐρωστον χλόην. Αἱ ὁδοὶ τῶν φημίζονται ὑπὸ τῶν περιόικων ὡς ἐκ τῶν συσκίων δενδροστοιχιῶν τῶν καὶ τῶν ἐκ βρύου ταπήτων τῶν. Ἄπειρα δὲ τρυφερὰ ἐρωτιῶντων ζεύγη διατρέχουσιν αὐτάς. Ἐκεῖ ὁ ἔρωσ εἶναι ἀφελής, ὑπὸ τὸν ἐλεύθερον γλαυκὸν οὐρανόν, ἀνευ αἰδοῦς, ὡς ὁ Θεὸς τὸν ἐπλάσει, πανταχοῦ ὑπάρχων: εἰς τὰς γλοερὰς πεδιάδας, εἰς τὰ μυστηριώδη δάση, εἰς τὸν αἰγιαλὸν τὸν ἀμμώδη, ἐν ᾧ τὸ κύμα θραυόμενον παρὰ τοὺς πόδας σας φαίνεται ῥυθμίζον διὰ τοῦ ἀπαύστου μορμύρου τοῦ τὸ αἰώνιον τοῦτο ἄσμα, εἰς αὐτὰ ἔτι τὰ ἐρείπια, τὰ τὸσον κομψῶς κοσμοῦντα τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου. Ἄ! Τί ἐρείπια! Οὐδόλως ἐπιβλητικά, ἀλλὰ τὸσον εὐάρεστα, τὸσον χαρίεντα μὲ τὰ κατερευκότα πλευρά των, καὶ ὑπὸ κισσοῦ καλυπτόμενα, τοὺς κεκολοβωμένους λίθους των καὶ τὰ κιονόκρανα καὶ τοὺς ἠκρωτηριασμένους κορμούς στηλῶν περιβαλλομένων ἐπιχαρίτως ὑπὸ ἀναρριχητικῶν ῥιδῶν. Νομίζει τις ὅτι μειδιῶσι καὶ διηγοῦνται εἰς τὸν γνωρίζοντα τὴν γλῶσσάν των ἀλλοκότους ἱστορίας ἐρώτων: διότι ἀφοῦ καὶ νῦν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τούτων ἐρῶσιν, ἀναμφιβόλως θὰ ἠράσθησαν καὶ εἰς τὰς πολυτελεῖς αἰθούσας τοῦ Πύργου τῶν Βερλεττῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἀγνωεῖται τὰς Βερλέττας, οὐδὲ τοῦ Πύργου των τὴν ἱστορίαν, πύργου ἀλλοκότου καὶ παραδόξου ἄλλως, θὰ γνωρίζετε. Σὰς τὴν διηγοῦμαι λοιπόν.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ τῆς *Τυραννοκρατίας*! Ἠδύναντο ὅμως νὰ γελάσωσιν ἀκόμη ἐν Γαλλίᾳ, αἱ δὲ Τουιλεριαὶ ἦσαν τὸ φαιδρότερον μέρος τῆς γῆς. Ἦτο ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν τὸ εὐγενέστερον σκῆπτρον τῆς Εὐρώπης ἐφαίνετο ἐμπεπιστευμένον εἰς τὰς ὠραιότερας χεῖρας τοῦ κόσμου. αἵτινες, μετὰ τῶν

ἀβρῶν ὄψεων καὶ ὤμων ἐλάμπρυνον ἀπαραμίλλως τὴν Αὐτοκρατορικὴν αὐλήν. Τουτέστιν ἡ πριγκίπισσα Μέττερνιχ, ἡ μαρκησία Γκαλιφέ, ἡ κόμησσα Πουρταλές, αἱ φιλομειδεῖς καὶ ζωηραὶ αὐταὶ γυναῖκες, αἱ χαιρετίσασαι διὰ τῶν μειδιαμάτων των τὴν Αὐτοκρατορίαν ἐν τῇ κοιτίδι τῆς, καὶ χύσασαι δάκρυα ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς. Ἄλλὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐν ἣ εὐρισκόμεθα ἐγέλων εἰσέτι. Τὸ μέλλον ἐφαίνετο εὐελπίστως ῥοδίζον, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ πάντων ἐξήστραπτον ἐξ εὐτυχίας. Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον. Ἐν τῇ αὐλῇ λοιπὸν τοῦ Ναπολέοντος ὑπῆρχε χαρίεις τις ἀνὴρ, εὐειδὴς νέος, εὐγενής, ὑπερφηάνως εὐθυτενής, ὁ δούξ Λουσεναί, ὃν ἐλάτρευον κυριολεκτικῶς ἕνεκα τῶν εὐθύμων καὶ λεπτῶν τρόπων του. Ἄλλὰ μετὰ τῶν προτερημάτων τούτων, ὁ Λουσεναὶ εἶχε καὶ ἐν ἐλάττωμα, ἦτο φοβερός κομπορημῶν. Πάντα ἐγνώριζε, πάντα εἶδε, πάντα ἔπραξε, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἀπέχευ, ἄλλως τὸσον τῆς ἀληθείας, ὅσον ἠδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ. Δύο ἢ τρεῖς ὅμως παρὰ τὸ σύνηθες παράδοξοι ἱστορίαι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πιστευθῶσιν, ἀλλ' ἐν ταύτοις ἠὲ χαριστοῦντο ἐν τῇ φαιδρᾷ καὶ ὑψηλῇ συναναστροφῇ νὰ ἐφευρίσκωσι τοὺς φανταστικωτέρους συνδυασμούς, μόνον ὅπως ἀκούσωσι τὸν Λουσεναὶ λέγοντα:

— Ἄ! ἀκούσατε, κυρίαί, εἶδα μεγαλείτερα ἀκόμη.

Μετὰ τῶν ἄλλων συνήθων ἀντικειμένων συνομιλίας, ὁ Λουσεναί, ὅστις οὐδόλως ἐξελαμβάνετο ὡς πλούσιος, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου τὰ γραμματῖα εἰς διαταγὴν ἐκυκλοφόρουσαν συχνότερον τῶν ταλήρων, προσεποιεῖτο μετὰ κωμικῆς βεβαιότητος, ὅτι ἐκέκτετο δάση πρὸς κυνηγεσίαν καὶ πύργον ἐν Βερλέτταις καὶ σχεδὸν πάντοτε αἱ διηγήσεις ἤρχιζον οὕτω:

— Ὅταν κατώκουν εἰς τὸν ἐν Βερλέτταις πύργον μου...

Αἱ Βερλέτται λοιπὸν ἐγένοντο γνωσταὶ ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀπάσης. Πάντοτε περὶ Βερλεττῶν ὠμίλου καὶ ὁσάκις ἤθελον ν' ἀρνηθῶσι τὴν ἀλήθειαν πράγματός τινος ἔλεγον θαρροῦντως: «— Ναί, εἶναι ἀληθές, ὡς ὁ πύργος τῶν Βερλεττῶν». Ὁ Λουσεναί, φυσικῶς, οὐδὲν ὑπόπτειεν, ἀλλὰ πεπεισμένος ὅτι πάντες ἐπίστευον τὰς πομπῶδεις του ψευδολογίας, ἐμεγέθυσε καθ' ἐκάστην ἔτι τὰς τῆς προτεραιᾶς ἀφηγήσεις καταλαμβανόμενος ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς τὸσον στενωδὸς εἰς τὴν παγίδα τῆς φαντασίας του, ὥστε μετὰ τῆς φυσικωτέρας πεπειθήσεως περιέγραφε καταλεπτῶς, τοὺς πυργίσκους, τὰς κλίμακας, τὰς μακρὰς αἰθούσας καὶ τοὺς διαδρόμους τοῦ χαρίεντος τούτου πύργου, ὃν οὐδεὶς ἐγνώριζεν, ἀλλ' ὃν αὐτὸς ἐφαντάζετο ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν κλιτύων τοῦ λόφου τοῦ ὑπερκειμένου τοῦ χωρίου, καὶ θεωροῦντα τὰ κύματα ἐκπνέοντα εἰς τοὺς πρόποδας του!

Ἡμέραν τινα ἡ πριγκίπισσα Μέττερνιχ, συνομιλοῦσα μετὰ τοῦ Αὐτοκράτορος, ἔδειξε τὸν Λουσεναί, δημηγοροῦντα ἐν μέσῳ ὀμίλου, εἰποῦσα αὐτῷ:

— Νὰ τον πάλιν μὲ τὸν πύργον του. Τὸν πιστεύετε ὕμεις Μεγαλειότατε;

— Καθόλου, ἀπήντησε μειδιῶν ὁ Ναπολέων. Ἄλλ' εὐχαριστεῖται τόσο πολὺ ὅταν μᾶς βλέπῃ προσποιουμένους ὅτι τὸν πιστεύομεν, ὥστε θὰ ἦτο σκληρόν, πριγκήπισα, νὰ τῷ ἀφαιρέσωμεν αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν.

Τῇ στιγμῇ ταύτῃ ἡ μαρκησία Γκαλιφὲ καὶ ἡ κόμησσα Πουρταλὲς, ἀποχωρήσασαι ἐκ τοῦ περὶ τὸν Λουσεναὶ ὄμιλου ἐπλησίασαν ἰσχυρῶς γελῶσαι τὸν Αὐτοκράτορα καὶ τὴν πριγκήπισσαν.

— Τί συμβαίνει κυρίαί; δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γελᾶσωμεν καὶ ἡμεῖς;

— Μεγαλειότατε, λέγει ἡ μαρκησία, ὑποκλινομένη, αὐτὸς ὁ Λουσεναὶ μᾶς διηγήθη μίαν ἱστορίαν φοβερῶς φαντασιώδη.

— Μάλιστα, φοβερὰν! προσέθηκεν ἡ κόμησσα. Μᾶς περιπαίζει, Μεγαλειότατε, μετὰ σπανίας ἀναιδείας.

Καὶ αἱ τρεῖς γυναῖκες ἀνέκραξαν μετὰ κωμικῆς ἱκεσίας:

— Μεγαλειότατε, δὲν θὰ μᾶς ικανοποιήσητε;

— Πῶς; διὰ τίνος τρόπου;

— Ὅταν ἔχουν τοιαῦτα πράγματα τὰ δεικνύουν. . .

— Ὁραία ἀρχή, παρητήρησεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀλλ' ὀλίγον ἀνόητος!

Ἡ πριγκήπισα ἐγένετο καταπόρφυρος.

— Ἐχετε δίκαιον ὅμως, καὶ ἀφοῦ ὁ ταλαίπωρος Λουσεναὶ ἔσχε τὴν δυστυχίαν νὰ σᾶς δυσχερεστήσῃ, κυρίαί μου, θὰ ικανοποιηθῆτε. Πριγκήπισσα, ὁ Λουσεναὶ, θὰ μᾶς δεῖξῃ τὸν πύργον τοῦ σᾶς τὸ ὑπόσχομαι ἐγώ.

Ἡ εἰδησις διεχύθη ἀνὰ τὰς αἰθούσας μετ' ἀστραπιαίας ταχύτητος. Πανταχόθεν κρύφιοι ψιθυροὶ καὶ γέλωτες σιγανοί. Ὅτε δὲ ὁ Ναπολέων ἐπλησίασε τὴν Αὐτοκρατείραν, ἀκούουσαν μετὰ γελῶτων τὸν Λουσεναὶ διηγούμενον, ταχέως πᾶσαι καὶ πάντες συτηθροίσθησαν περίξ, ὅπως ἴδωσι τὸ συμβησόμενον.

Ὁ Αὐτοκράτωρ, περιστρέφων διὰ συνήθους τινὸς αὐτῷ τρόπου τὸν μύστακά του, ἐκλινεν ἀφελῶς τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν ὄμιλον καὶ εἰς τοὺς ὄχρους ὀφθαλμούς του μὲ τὰ βαρέα των βλέφαρα λάμψεις πονηρίας ἀνελύοντο μετὰ τῶν βλεφαρίδων.

— Φίλτατε Λουσεναί, εἶπεν αἰφνης, διακόπτων τὸν δημηγοροῦντα ἐν μέσῳ θορυβώδους περιόδου, αἰωνίως μᾶς ἀναφέρεις περὶ τοῦ ἐν Βερλέτταις πύργου σου, καὶ μᾶς διηγείσαι περὶ αὐτοῦ τόσα μαγευτικὰ πράγματα, ὥστε ὅλων αὐτῶν τῶν κυριῶν ἢ περιέργεια, μετὰ τῆς Αὐτοκρατείας καὶ ἐμοῦ ἐξήφθησαν.

Ἡ Αὐτοκράτειρα ἔβλεπε τὸν Αὐτοκράτορα, ὅστις δι' ἀνεπαίσθητου τῶν ὀφθαλμῶν νεύματος, τῇ ἔδωκε νὰ ἐνοήσῃ ὅτι ἔπρεπε νὰ εἰσέλθῃ κατὰ τὸ ἦμισυ εἰς τὸ παιγνίδιον, καί, συλλαβοῦσα εἰς τὸν ἀέρα τὴν σφαῖραν ἧτις τῇ ἀπηυθύνετο, προσέθηκε καὶ ἡ ἰδία ἐπιχαρίτως καὶ σκωπτικῶς μειδιῶσα.

— Πράγματι, κύριε Λουσεναί, ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ἔχει δίκαιον, ὅλαι ἐπιθυμοῦμεν μεγάλως νὰ ἴδωμεν ἐπὶ τέλους αὐτὰς τὰς Βερλέττας.

Ὁ Λουσεναὶ δὲν ἐγέλα πλέον, ἀλλ' ἔρριπτε περίξ βλέμματα ἀπέλπιδά. Τῶν περικαλλῶν ὅμως γυναικῶν αἱ ὄψεις ἔλαμπον ἐκ πονηρίας, καὶ πᾶσαι ὁμοῦ ἐκ συμφώνου ἀνεφώνησαν:

— Ναί, ναί, Λουσεναί, νὰ μᾶς ὑπάγετε εἰς τὰς Βερλέττας!

Ὁ ταλαίπωρος Λουσεναὶ ἐχάθη! Τί νὰ κάμῃ; . . . Νὰ εἶπῃ τὴν ἀλήθειαν; . . . Σχεδὸν δὲν τὸ ἐσκέφθη κἂν τοῦτο: Τότε δὰ θὰ ἐχάνετο ἐντελῶς. Ὁ Αὐτοκράτωρ οὐδόλως ἠνόητοι τοὺς ἀνόητους, ἔπρεπε δὲ ν' ἀπαλλαγῇ θαρραλέως τοιαύτης ἀνοήτου περιπετειᾶς. Προσεπάθησεν ὅμως νὰ ἐρεισθῇ ἐπὶ τελευταίας τινος ἐλπίδος, ὅτι πιθανῶς ὁ Αὐτοκράτωρ ἠθέλησε νὰ τὸν πειράξῃ, ὡς πολλακίς ἔπραττε. Τὸν προσέβλεψε λοιπὸν ἱκετευτικῶς, ἀλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν ἐποίησε τὸ παραμικρὸν νεῦμα, ἀπεναντίας μάλιστα τὸ βλέμμα του ἦτο σκοτεινότερον τοῦ συνήθους, ἃ δὲ Λουσεναὶ ἐνόμισεν, ὅτι διακρίνει δυσχερεσκίαν εἰς μίαν πτυχὴν τοῦ μετώπου του. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ ὑπακούσῃ.

Ἰδὼν, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο μέσον πρὸς τοῦτο, ὁ Λουσεναὶ ἐσκέφθη νὰ δραπετεύσῃ. Πάντα ταῦτα ἐγένοντο ἐν διαστήματι στιγμῶν τινῶν, ἀλλὰ στιγμῶν, ἐξ ἐκείνων ἃς μόνον οἱ ἐπιθῆναιτοι γινώσκουν. Ἐχρειάζετο ἐν τῇ ἡρωικῇ αἰθούσῃ πλεῖον θάρρος ἰσως, ὅπως ἀντιμετωπίσῃ γενναίως τὰ κατ' αὐτοῦ κατευθυνόμενα βλέμματα, ἢ ὅσον ἀπαιτεῖται εἰς στρατιώτην ὁρμῶντα εἰς ἐφοδον.

Αἰφνης ὅμως ἐφωτίσθη ἡ διάνοιά του καὶ στιγμιαῖον ἐρύθημα ἐχρωμάτιζε τὰς ὄχρας παρεΐας του. Ἀναπνεύσας δὲ βαθέως ἐμειδίασεν. Εἶχεν ἀποφασίσει.

— Μεγαλειότατε, Μεγαλειότατη, εἶναι ἀληθὲς ὅτι αἱ Ὑμέτεραι Μεγαλειότητες μοὶ παρέχουν τόσην τιμὴν; Βεβαίως δὲν ἤμην καθόλου ἀξίος αὐτῆς. . .

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκίνει φαιδρῶς τὴν κεφαλὴν μὴ μαντεύων εἰσέτι ποῦ θὰ κατέληγεν ὁ Λουσεναί, ἠρέσκετο βλέπων αὐτὸν ἀπαλλασσόμενον τῆς δυσχεροῦς θέσεως, ἐν ἣ ἐτέθη.

— Λοιπὸν μίαν λέξιν μόνον ἔχεις νὰ εἶπῃς, νὰ μᾶς ὀρίσης τὴν ἡμέραν, φίλτατε.

— Θὰ εὐαρεστηθῇ ἡ Υ. Μ. νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐναρξιν τῆς κυνηγεσίας εἰς τὰς Βερλέττας; Ἐχομεν 12 Ἰουνίου καὶ πρέπει νὰ ἀναμεινῶμεν αὐτὴν μετὰ δύο καὶ ἡμισυ ἔτι μῆνας. . .

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ στρεφόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του. Ἐὰν ἡ Αὐτοκράτειρα συναίνῃ. . . Μὴ στενοχωρεῖσαι ἀγαπητὲ Λουσεναί, προσέθηκε μειδιῶν, ἐὰν ὁ πύργος σου ἐτοιμασθῇ ὅπως δεχθῇ τοὺς ἐπισκέπτας του πρὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἰπέ μοι καὶ ἐπιταχύνω τὴν ἐναρξιν.

— Η. Υ. Μεγαλειότης μὲ καθυποχρεοῖ, ἀλλὰ δὲν ἐπεθύμουν, ἐξ αἰτίας ἐμοῦ νὰ βιασθῇ εἰς νόμος τοῦ Κράτους.

Και Ισταίμενος εὐθυτενῶς, βέβαιος περὶ τοῦ πρακτέου, εἶπε παρατηρῶν τοὺς ὑψηλοὺς συνομίλους του,

—Κυρίαίμου, ἐτελείωσε θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὰς Βερλέττας πρὸς κυνηγεσίαν.

Μεθ' ὅσῃν ἐκπληξιν καὶ ἂν ἠσθάνθησαν οἱ ὑψηλοὶ συνόμιλοι βλέποντες ἀποτυγχάνουσαν τὴν παγίδα εἰς ἣν τὸν ἔθεσαν, ὁμῶς δὲν ἔδειξαν τὴν παραμικρὰν δυσαρέσκειαν πρὸς τὸν εὐφυῆ Λουσεναί, ἀλλὰ μάλιστα κολακευτικὸς ψιθυρρος συνάδευσε αὐτὸν ἀπερχόμενον, ἀφοῦ ἠσπασ' ἡ εὐσεβάστως τὴν χεῖρα τῆς Αὐτοκρατείας. Ὁ δὲ Ναπολέων δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀναφωνήσῃ πρὸς τὴν περὶ αὐτὸν Αὐλήν:

—Κυρίαίμου, μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ Λουσεναί εἶναι ἰσχυρότερος ὑμῶν.

* *

Αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, ὁ δὲ εὐφυῆς δούξ ἐλησμονήθη τέλος ἀφοῦ τὸν κατηγόρησαν κατ' ἀρχὰς ἐπὶ τῇ φυγῇ του, καὶ ἠσταιεύθησαν ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ του, δὲν ἀνέφερον πλέον περὶ αὐτοῦ. Ὁ Λουσεναί ἐξελαμβάνετο ὑπὸ πάντων ὡς θανῶν, ἢ, χεῖρον, δραπετεύσας.

Ἡ Αὐτοκρατορικὴ αὐλὴ μετώκησεν εἰς τὰ ἐξοχικὰ ἀνάκτορα τῆς Κομπιέννης, ἔνθα αἱ ἑορταὶ ἀλλεπαλλήλως ἐτελοῦντο. Μετὰ τὴν Κομπιέννην μετέβη εἰς τὴν ἐν Σαίν—Κλου ἑπαυλιν, ἐν πυρετῷ μετσκίσεων, καὶ ἐπειδὴ ὑπὸ τὰ δένδρα τοῦ δάσους αἱ ἡμέραι παρήρχοντο βραδέως, ἤρχιζον νὰ ὁμιλῶσι περὶ ἀναχωρήσεως εἰς Φονταίνβλώ, ἐν ᾧ τὰς εὐρείας καστανάς ἐχρῴσιζον ἤδη αἱ πρῶται τοῦ φθινοπώρου ὠχρότητες. Ἦτο ἡ ἐποχὴ τῶν κυνηγεσιῶν καὶ ὄλφ περὶ αὐτῶν ὁμιλοῦν, περὶ τῶν θαυμασιῶν ἐπιτυχιῶν καὶ τῶν διαφορῶν θηραμάτων τῆς ἡμέρας.

—Τῇ ἀληθείᾳ, εἰπέποτε ἡ πριγκίπισσα Μέττερνιχ, μόνον ὁ Λουσεναί λείπει.

Ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ ἡ περὶ Λουσεναί συνομιλία ἐγενικεύθη.

—Ἄ! ποῦ εὐρίσκεται, ἀλήθεια; ... Τί νὰ κἀνη ἄραγε;

—Καὶ τὰ κυνήγιά του; —Καὶ αἱ Βερλέτται του; ...

—Κυρίαίμου, λέγει ὁ Αὐτοκράτωρ, λαμβάνων αἰφνης μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν, ἤξεύρετε ὅτι ἐπανεῖδον τὸν Λουσεναί.

—Μπᾶ! Πότε, Μεγαλειότατε; Ἄ! εἶναι δυνατόν; Καὶ τί σὰς εἶπε;

—Ἦλθε νὰ μᾶς ὑπομνήσῃ τὴν ὑπόσχεσίν του.

—Ἀλλὰ τότε λοιπόν... Ἄ! εἶναι ἀληθές, περὶ τοῦ πύργου του; ...

—Τὸ βεβαιοῦ τοῦλάχιστον, καὶ τὸ Σάββατον μεταβαίνομεν εἰς Βερλέττας.

Ἐκτοτε δὲν ὁμίλησαν περὶ ἄλλου ζητήματος. Αἱ φανταστικαὶ Βερλέτται περιεβάλλοντο πραγματικότητα, καὶ αἱ πομπῶδεις ψευδολογίαι τοῦ Λουσεναί ἦσαν ἀληθεῖς. Πάντες ἐπίστευσαν ὅτι ὑπῆρχε τῷ ὄντι ὁ πύργος.

Τὸ Σάββατον ἔφθασε, μετὰ μεγίστης δὲ χαρᾶς ἔμαθον

ὅτι ἰδιαιτέρα ἀμαξοστοιχία ἦτο ἐτοίμη πρὸς ἀναχώρησιν τῆς Αὐλῆς. Ἄλλ' ὁ Λουσεναί δὲν ἐφαίνετο ἀκόμη. Ἄνευ δ' αὐτοῦ δὲν ἦτο βεβαίως δυνατόν ν' ἀναχωρήσωσι. ἤρχιζον νὰ δυσανασχετῶσιν, ὅτε αὐλικὸς θεράπων ἀνήγγειλε τὴν ἔλευσιν τοῦ κυρίου δουκὸς Λουσεναί. Μόνον ἡ ἐθιμοτυπία ἐκώλυσε γενικὴν ἀναφώνησιν ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει του. Ὁ Λουσεναί προσέκλινε πρὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ, μειδιῶν πρὸς τοὺς παρισταμένους, ἀνέλαβε πάλιν τὴν θέσιν του μεταξὺ αὐτῶν, μετὰ τῆς μεγαλειτέρας βεβαιότητος. Ὁ Ναπολέων πλησιάσας τῷ εἶπε προσηνῶς θωπεύων αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου.

—Εὐγε, δούξ! ἐκέρδισες τὸ παιγνίδιον! καὶ κλίνας πρὸς τὸ οὖς του κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἀκουσθῇ ὑπὸ ἄλλου, προσέθηκεν. Δὲν προτιμᾶς καλλίτερον νὰ κατεδαφίσης τοὺς χάρτας καὶ νὰ μείνωμεν ἐδῶ; Ἐγὼ σὲ βοηθῶ.

—Συγγνώμην, Μεγαλειότατε, δὲν ἐννοῶ. ... Ποίους χάρτας; ... ποῖον παιγνίδιον; ... Ὑπεσχέθην κἀτι εἰς τὴν Μεγαλειότητά Σας... δὲν ἐνθυμῆται; Αἱ Βερλέτταιμου εἶναι ἔτοιμοι πρὸς ὑποδοχὴν Σας, καὶ γνωρίζω μόνον, ὅτι ὁ σιδηρόδρομος μᾶς ἀναμένει.

—Ἐμπρός, λέγει ὁ αὐτοκράτωρ, ἀφοῦ τὸ θέλεις, ἀφοῦ ὅλοι τὸ θέλουν, διότι ὅλοι τὸ θέλουν, αἶ, κυρίαί; ... Ἐμπρός λοιπόν!

Ἡτοιμάσθησαν πάντα καὶ μεθ' ἡμίσειαν ὄραν εἰδικὴ ἀμαξοστοιχία, φέρουσα τὴν Αὐτοκρατορικὴν αὐλὴν ἀνεχώρει.

Ἦτο θαυμασιὰ φθινοπωρινὴ ἡμέρα. Ὁ Σιδηρόδρομος ἔσπευδε ταχέως μὴ σταθμεύων οὐδαμοῦ. Ἐπὶ τῶν ἀποστιλβουσῶν ὑέλων τῶν παραθύρων του, διεγράφοντο ἐλαφρῶς ὡς τοιχογραφίαι, παρειαὶ ῥοδιναί, χεῖρες λευκαὶ καὶ λεπτοφυεῖς, στόματα φιλομειδῆ ἐκφέροντα τὰ ἠδύλα τερικίμασα τῆς φαιδροτέρας Αὐλῆς τοῦ κόσμου. Τέλος ἡ ἀτμομηχανὴ ἐσύριξεν, ἡ ταχύτης ἀνεκόπη καὶ ἡ ἀμαξοστοιχία εἰσῆλθεν βραδέως εἰς τὸν σταθμόν.

—Ἐφθάσαμεν, ἀπυβιβασθῶμεν.

—Ποῦ εἰμεθα κύριε Λουσεναί, ἠρώτησεν ἡ Αὐτοκράτειρα;

—Εἰς τὸ Πόντ—Ὡβέν, Μεγαλειότατη. Ἐὰν εὐηρεστεῖτο ἡ Ὑ. Μεγαλειότης νὰ μοὶ παράσχῃ τὴν τιμὴν νὰ τῇ προσφέρῃ τὸν βραχίονά μου. ...

Αἱ θυρίδες ἠνοίχθησαν ἤδη καὶ οἱ ὑψηλοὶ ἐπισκέπται κατῆλθον ἐν μέσῳ παρατεταγμένων ὑπάλλήλων καὶ δωδεκάδος ἐπαρχιωτῶν, ἐρυθρωπῶν, μὲ στήθη κυρτά, ῥεδιγκότας μαύρας μὲ κοντὰς περιχειρίδας, καὶ κοιλίας προεχούσας καὶ τὸ ἦθος εὐθυμοί. Ἦτο τὸ δημοτικὸν Συμβούλιον μετὰ τοῦ δημάρχου, κρατοῦντος διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς τὸν ὑψηλὸν πῖλον του ἀντιθέτως ἐψηκτωμένον, διὰ δὲ τῆς ἐτέρας (ὦ φρίκη!) λόγον χειρόγραφον! Οἱ ταξειδιῶται ἐξεπλάγησαν ἐπὶ τῷ ἀπροόπτῳ τούτῳ θεάματι, ὁ δὲ Αὐτοκράτωρ, στρεφόμενος πρὸς τὸν Λουσεναί τῷ εἶπεν ἡμιδυσσάρεστως δυσανασχετῶν.

— Διάβολε! Μοῦ φαίνεται, φίλτατε ὅτι ἀπεμακρύνθη μὲν ὀλίγον τοῦ σκοποῦ μας.

Ὁ Λουσεναὶ ἔμεινε ἀπαθής. Ἐδέησε νὰ ἀκούσωσιν ὄλον τὸν λόγον. Εἶτα, ἀφοῦ, εὐφημῖαι καὶ κραυγαί: «Ζήτησθε ὁ Αὐτοκράτωρ,» ἐδήλωσαν τὸ τέλος του, αἴφνης, καὶ ἀνευ προειδοποιήσεως τοῦ ἐπὶ τούτῳ ἐπιτετραμμένου θούριος σαλπύγγων ἐρράγη, ψάλλον ἀκαταλλήλως τὸ ἄσμα τῆς Βασιλείσεως Ὁρτενσίας!

Ἡ Αὐτοκράτειρα μόλις συγκρατούσα τοὺς γέλωτας εἶπεν ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν Λουσεναί:

— Ἐκδικεῖσθε δηλαδὴ φοβερά.

Τέλος, ληξάσης τῆς ὀχληρᾶς τελετῆς, ἡ Αὐλὴ πᾶσα διέσχισε τὸ πλῆθος καὶ ἐπέβη ἀμαξῶν, ὅπως φθάσῃ εἰς Βερλέττας. Ἐπὶ τῆς πρώτης ἐπέβη τὸ Αὐτοκρατορικὸν ζεῦγος μετὰ τοῦ Λουσεναὶ ἀπέναντι, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων οἱ λοιποὶ αὐλικοί. «Ταχέως!» ἐφώνησεν ἰσχυρῶς ὁ Αὐτοκράτωρ σπεύδων ν' ἀπαλλαγῇ. Καὶ ἡ συνοδία ἐξηφανίσθη μετ' ὀλίγον, ἐν τῷ κοινορτῷ.

Μεθ' ἡμίσειαν ὥραν αἱ ἀμαξὶ ἀνήρχοντο βραδέως τὴν σύσκιον κλιτῶν τὴν ἀγούσαν εἰς Βερλέττας.

— Πλησιάζωμεν νὰ φθάσωμεν; ἠρώτησαν τὸν Λουσεναί.

— Εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλιτῶς θὰ ἴδωμεν τὰς Βερλέττας καὶ μετὰ δέκα λεπτὰ θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν Πύργον.

Μετ' οὐ πολὺ ἀνήλθον πράγματι ἐπὶ τῆς κορυφῆς. Πανόραμα τότε ἐξαισίον ἀνελίχθη πρὸ τῶν ἐκπλήκτων ὀφθαλμῶν τῆς συνοδείας. Ὁ οὐρανὸς ἠκτινοβόλει γλαυκός, οὐρανὸς ἐκ τῶν φθινοπωρινῶν ἐκείνων, χρυσαυγῆς ὅλος. Ὁ ἥλιος κλίνων ἤδη πρὸς τὸν ὀρίζοντα ἐπυρπόλει τὴν θάλασσαν ἐκτεινομένην μακρόθεν. Αἱ σκιαὶ ἐμηκύνοντο εἰς τὴν κοιλάδα κάτω, καὶ τὰ δένδρα ἐφαίνοντο ὡς βαθυπρασινοφραϊα στίγματα τῆδε κάκεισε ἀνὰ τὴν πεδιάδα. Εἶτα διήλθον σύσκιον ὁδόν, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ αὐτὴ ἀναφώνησις ἐξῆλθε τῶν στομάτων πάντων

— Νά! αἱ Βερλέτται! Ζήτησθε αἱ Βερλέτται!

Ἦτο πράγματι ὁ πύργος. Καὶ τί χαριέστατος πύργος! Ὅπως μόνον ποιητοῦ φαντασία ἠδύνατο νὰ συλλάβῃ τὸ σχέδιόν του. Πυργίσκοι, κλίμακες, κοσμήματα τεκτονικά, κορωνίδες, ἀνθὲ, ἀστράγαλοι, καὶ πάντα χαριέστατα, καὶ κομψότατα χρυσοκυνόλευκα, καταλληλότατος ἐνὶ λόγῳ ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς ἀσυλον εἰς τὸν εὐθυμώτατον ἐκείνον ὄμιλον, «Πύργος τῆς Χαρᾶς» πράγματι. Ὁ ἥλιος ἔπαιζεν εἰς τὰ ἀραβικὰ κοσμήματα τῶν ἐξώστων του προσάπτων τοὺς ἀδάμαντάς του εἰς τὰ ἐπίχρυσα τῶν κίγκλιδων του καὶ χρωματίζων διὰ ῥοδίνου τοὺς ἐλαφροὺς του τοίχους, οὓς θὰ ἐνόμιζέ τις ἀνεγερθέντας ἐν μιᾷ νυκτὶ ἐξ ἰδιοτροπίας τινὸς μαγίσεως.

Ὅταν αἱ ἀμαξὶ ἔστησαν εἰς τὴν μεγάλην αὐλὴν τῆς ὑποδοχῆς, πλῆθος θεραπόντων ἐν στολῇ ὡς ἡ τοῦ Λουσεναί, προσῆλθον νὰ κρατήσωσι τὰ ἀνάδοξα. Πάντες κα-

τῆλθον τότε, ὁ δὲ Λουσεναί, προσκλίνων ἐνώπιον τῆς Αὐτοκρατείας, εἶπε διὰ φωνῆς εὐγενοῦς.

— Καλῶς ἤλθετε, Μεγαλειοτάτη, εἰς τὸν πύργον τῶν Βερλεττῶν, ὅστις ὀφείλει τὴν ὑπαρξίν του εἰς τὴν ἰδέαν Σας.

Εἶτα εἰσῆλθον, ἕκαστος δ' ἔμεινε ἐκστατικός. Εὐρίσκοντο ἐν ἀληθεὶ μαγεῖα. Εἰς τὰς αἰθούσας, πλήρεις ἀνθῶν, πᾶν ὅτι ἡ πολυτέλεια τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκείνης ἐποχῆς, καὶ ὅτι ἡ λεπτοτέρα κομψότης ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ, εὐρίσκετο ἐν αὐτῇ. Ἐπὶ τῆς ὄραφῆς ἦσαν ἐξωγραφισμένοι περὶ ξ' ἐρωτιδεῖς ἐν συμπλέγματι χαριεστάτῳ, θαυμασίως γεγραμμένοι. Εἰς τοὺς τοίχους γυμναὶ νηρηίδες ἐξετίθεντο ἐν ἀπαραιμίλλως θρασεῖα ἀναιδεῖα. Ἐπὶ ὀκρινδάντων δὲ ὑδρογραφίαι τῆς νεωτέρας σχολῆς καὶ πανταχοῦ τέλος ἀγαλλμάτια, σκαλαθύρματα, λεπτοουργήματα, καὶ ἀπειρα τοιαῦτα κομψοτεχνήματα καὶ γλήνη, ὧν ὁ συρμὸς ἤρχετο τότε διαδιδόμενος. Πανταχοῦ χάρις, ἰλαρότης, ἔρωσ καὶ τέρψις. Ἀπλήστως καὶ ἀκαταπονήτως οἱ ὑψηλοὶ ἐπισκέπται ἐθαύμαζον, ἐφυλλολόγουν τὰ βιβλία καὶ ἀπεφύλλιζον τὰ ἀνθὲ. Ἠσθάνοντο τὴν γοητείαν τοῦ ἰδεώδους ἐν πραγματικότητι. Ἀπὸ τῶν τοίχων ἐξεχέετο παραδόξον, τεχνητόν, λεπτότατον θέλητρον.

Οὕτως ὁ Λουσεναὶ ἐκέρδισε τὸ παιγνίδιον τέλεον. Περὶ τοῦ αὐριανοῦ κυνηγίου ἠδιαφόροι. Ὡς περιεγέλασαν τὰς Βερλέττας, οὕτως ἐξεδικούντο καὶ αὐταί, λαμπρῶς. Αἱ δ' εὐφημῖαι, αἱ εἰλικρινέσταται βεβαίως, διήγειρον φαιδρὰς ἠχοῦς, ὅτε αἱ θύραι τοῦ ἐστιατορίου ἀνοίχθησαν, ἀρχιθεράπων δέ τις ἀνήγειλεν ὅτι ἦτο ἔτοιμον τὸ γεῦμα.

Τοῦτο διήλθε μεγαλοπρεπέστατον, ἐν μέσῳ χαριέσεως εὐθυμίας καὶ εὐφρολογιῶν μελιχίων, ἐν ἀτμισφαίρᾳ μεθυστικῇ, ἐμπλέω μύρων ἠδυτάτων, ἀναδιδομένων ἐκ τῶν ἀνθῶν, τῶν ἀδάμαντοκόσμων κομῶν καὶ τῶν ἀβρῶν χειλέων τῶν γυμνωλέων κυριῶν!

Εἶτα ὁ Λουσεναὶ ἐκάθησε παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον τῆς αἰθούσης καὶ πάντες ἐχόρευσαν. Ὅταν δὲ ἤλθεν ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου, ἕκαστος, ἔλαβε λαμπάδα ἀνημμένην, καὶ εἰσῆλθον ὅλοι εἰς τὰ δωμάτια των. Συνέβη τότε ἡ παραδοξοτάτη σκηνή. Ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς των ἐν Βερλέτταις, πάντες οἱ ἐπισκέπται ἔμεινον συνηγμένοι ὁμοῦ εἰς ἓν μέρας, μεταβαίνοντες οὕτως ὁμοῦ ἀπὸ δωματίου εἰς δωματίον, κατὰ τρόπον, ὥστε ὁ θόρυβος τῶν συνομιλιῶν ἐκάλυψε τὴν αἴσθησιν τῶν ἐξωτερικῶν θορύβων, καὶ οἱ τοῖχοι ἐφαίνοντο πυκνοὶ καὶ στερεοί. Οὐδεὶς ὑπώπτευσεν τὴν στερεότητά των. Φαντάσθητε λοιπὸν τὴν ἐκπληξίν των, ὅτε, ἐν ᾧ αἱ θύραι ἦσαν κεκλεισμέναι, ἐν τῇ σιγῇ καὶ τῇ ἡρεμίᾳ, παρετήρησαν ὅτι καὶ οἱ ἐλάχιστοι θόρυβοι ἠκούοντο ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον δωματίον. Οἱ τοῖχοι ἦσαν προδότες φοβερῶς ἀδιάκριτοι. Ἐφαίνετο, ὡσεὶ ἀπλούστατον ὑφασμα διεχώριζεν ἀπ' ἀλλήλων τὰ δωμάτια. Ἡ ἐλαχίστη κίνησις, ἡ ἐλαχίστη μετακίνησις ἐπίπλου ἀντήχει ἰσχυρότατα. Ὡς ἀπὸ παρασκηνίου ἠκούοντο, ἀορά-

τως μικροί πεπνιγμένοι γέλωτες και σκέψεις χαμηλόφωνοι και στεναγμοί. Κατ' ὀλίγον ὁ θόρυβος ἤξησε και φαιδραὶ φωναὶ διεπέρων τὰ διαχωρίσματα, τῶν ἐπισκεπτῶν καλούντων ἀλλήλους και ἐρωταποκρινομένων, μεθ' ἡλῶτες κωμικοὶ και φωναὶ: «Τί πρᾶγμα εἶν' αὐτό;... Κύριε ἐλέησον!.. καλὲ τί συμβαίνει;...» Καὶ οἱ γέλωτες καθίσταντο ὀλονὲν ἡχηρότεροι και θορυβωδέστεροι. Εἶτα αἱ θύραι τῶν δωματίων ἠνοιχθησαν και γυναικεῖαι κεφαλαὶ ἀτημελεῖς και λυσιχομοὶ περιεφέροντο περιέργως ἀνά τοὺς διαδρόμους.

Ἦ! πόσα ἄβρᾶ θέλητρα! εἶδον τὴν νύκτα ἐκείνην οἱ κυανόλευκοι τοῖχοι τοῦ πύργου τῶν Βερλεττῶν. Ἐφαίνετο, τῇ ἀληθείᾳ, ὅτι μάγος τις διὰ κτυπήματος ράβδου, ἐζωγόνησε τοὺς ἐζωγραφημένους πέριξ ἔρωτας, και τὰς ῥοδιναὺς σάρκας τῶν νηρηίδων τῆς αἰθούσης. Εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἐσπινθήριζον ἀδάμαντες και μεταξὺ τῶν ἡμιανοίκτων χειλέων οἱ μαργαρώδεις τῶν ὀδόντες ἐλαμπύριζον ἠδέως. Ἄπ' ἄκρου δ' εἰς ἄκρον τοῦ πύργου λιγυρὰ πιπίσματα και τερατίσματα γλυκύτατα διέτρεχον φαιδρὰ ἀνά μέσον τῶν ἀνθέων.

— Εἶδατε καλά; εἶδατε;

— Εἶναι χάρτης.

— Ἄ! καυμένη!

— Τί παράξενο πρᾶγμα!

— Ἄχ! θὰ γελῶ αἰωνίως!

— Καλέ, αὐτὸς εἶναι ὁ πύργος χά! χά! χά!

— Χάρτινος Πύργος!

Ἡ λέξις ἐγενικεύθη και πανταχόθεν ἠκούετο πλέον μόνον τὸ: «Χάρτινος Πύργος!... Χάρτινος Πύργος!», ἕως οὐ ἔφθασε μέχρι τοῦ Αὐτοκράτορος, τοῦ ὁποίου τὰ δικαμερίσματα ἀπέιχον πολὺ τῶν τῶν λοιπῶν ἐπισκεπτῶν, εἰς τὸ ἀρχαῖον μέρος τοῦ πύργου.

Διότι ὁ Πύργος τῶν Βερλεττῶν ὑπῆρξεν ποτε πρᾶγματι, ἀλλὰ μόλις ἀπέμενον ἤδη δύο κορμοὶ οἰκοδομῆς κατὰ τὰ τρία τέταρτα ἠρειπωμένοι Ἐπ' αὐτῶν λοιπὸν ὁ Λουσεναὶ συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ οἰκοδομήσῃ ἐφήμερον πύργον, μόνον διὰ ν' ἀνταποδώσῃ εἰς τοὺς ἐπιβαλόντας αὐτῷ τὸσον σκληρὰν δοκιμασίαν, ἴσῃν ποινήν, ἐν τῇ εὐαρέστῳ χάρει τῆς. Τὸ πρᾶγμα ἦτο εὐκολον, ἐν ἐποχῇ μάλιστα και τόπῳ, ἐν ᾧ ἡ ζωγραφικὴ τυγχάνει ἐν θαυμασίᾳ πρὸδῳ. Ἐν διαστήματι δύο μόνων μηνῶν συντελέσθη τὸ θαῦμα. Ἐπὶ τοῦ λιθίνου σκελετοῦ τοῦ ἀρχαίου Πύργου, ἐβάσισεν οἰκοδομὴν ἐλαφρὰν ἐκ ξύλου και γύψου και εἶτα διὰ ζωγράφων, ἀνακατέστησε πάλιν τὸν Πύργον τῶν Βερλεττῶν ζῶντα, χαρίεντα και μεγαλοπρεπῆ.

* *

Τῇ ἐπαύριον, ἐν καιρῷ ἐξαιρέτῳ, πάντες ἐνθυμήθησαν τὸ κυνήγιον, ἀλλὰ περιττὸν νὰ ἐξήρχοντό που διότι εἶχον ἐνώπιόν τῶν πλουσιώτατον και ποικιλώτατον, ὡς ἀληθῶς εἶπεν ὁ Λουσεναὶ ὅτι τὸ κυνήγιον τῶν Βερλεττῶν ὑπερεῖχε

πάντη τῶν λοιπῶν αὐτῆς προτερημάτων. Δορκάδες, ἔλαφοι, φασιανοὶ λαγωοὶ, πέρδικες, ὄρνυγες κτλ. πάντα ὑπῆρχον ἐζωγραφημένα. Θηράματα οὐ μόνον παντὸς δέρματος και πτερώματος, ἀλλὰ και πάσης χώρας και ἐποχῆς. Περιττὸν πλέον νὰ ἐπαναληφθῶσιν οἱ γέλωτες και αἱ εὐθυμίαι και τέρψεις τοῦ ὑψηλοῦ ἐκείνου ὀμίλου. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ Λουσεναὶ ἦτο πλήρης. Οὐδεὶς ἐφρόντιζε νὰ μάθῃ ὅτι ὁ εὐφυὴς Νορμανδὸς δούξ, ἐπλήρωσε τὰς κομπορρημοσύνας του δι' ὀλοκλήρου περιουσίας, οὐδ' ὅτι ἡ εὐχάριστος ἐκείνη ἡμέρα θὰ διεκόπτετό ποτε, ὑπὸ νυκτός· ὁ Λουσεναὶ λοιπὸν κυριολεκτικῶς ἐθριάμβευσεν, ὅτε τὴν ἐσπέραν, αἱ αὐτοκρατορικαὶ ἀμαξῆαι παρετάχθησαν ἐν τῇ αὐλῇ, ὅπως ἐπαναφέρωσι τοὺς προσκεκλημένους εἰς τὸν σταθμὸν, και αἱ εὐφημίαι και τὰ «Ζήτω» συνεδόνησαν αὐτάς. Ἡ νύξ ἦτο ζοφερά, και ἀσέληνος. Ὁ Πύργος δὲν ἐφαίνετο πλέον βεβυθισμένος εἰς τὸ σκότος.

— Φίλιτατε δούξ, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ τῷ Λουσεναὶ ἐν τῇ ἀμαξῇ, ἡ Αὐτοκράτειρα και ἐγὼ σοὶ ὀφείλομεν εὐχαριστίας και συγχρόνως συγχαρητήρια εὐκρινέστατα διὰ τὴν θαυμασίαν ὑποδοχὴν, ἣν μᾶς ἔκαμες. Γνωρίζεις ὅτι εἶσαι διοργανωτὴς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐξοχος, και μοὶ τὸ ἀπέκρυπτες;

— Δὲν τὸ ἀπέκρυπτον, Μεγαλειότατε, ὑπέλαβε γελῶν ὁ Λουσεναὶ, νομίζω μάλιστα ὅτι τὸ διεκήρυξα ὑπὲρ τὸ δέον, ἀλλ' ὅταν τῇ τὸ ἔλεγον, ἡ Υ. Μεγαλειότης δὲν ἤθελε νὰ μὲ πιστεῦσῃ...

— Πράγματι, εἶναι ἀληθές. Πρέπει νὰ σὲ ἀποζημιώσω. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀναχωρῶμεν διὰ Φινταινβλώ. Σὲ ἐπιφορτίζω λοιπὸν ν' ἀναλάβῃς τὴν διοργάνωσιν τῶν ἐορτῶν.

Ὁ Λουσεναὶ προσέκλινε, και ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν αὐτοκράτειραν

— Μεγαλειοτάτη, εἶπεν, ὑπάρχει ἐν Ῥωσίᾳ συνήθεια παλαιά, καθ' ἣν, ὅταν, μετὰ τὸ συμπόσιον, προπίωσιν ὑπὲρ σεβαστοῦ τινος προσώπου, θραύουσι τὸ ποτήριον, ὅπως μὴ τὸ ἐγγίσωσι πλέον ἄλλου χεῖλι. Οὕτω, ἀφοῦ ἐτιμήσατε και Ὑμεῖς τὸν πύργον μου, δὲν πρέπει νὰ τὸν πατήσῃ πλέον ἄλλος. Καί, ὡς ὁ Ῥώσος, θραύω και ἐγὼ τὸ ποτήριόν μου. Ἰδέτε!

Ἡ αὐτοκράτειρα ἐστράφη τότε και θέαμα θαυμασίον παρέστη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἐπὶ τοῦ ζοφεροῦ βάθους τοῦ Οὐρανοῦ, ὁ Πύργος τῶν Βερλεττῶν, ὡς ἐν ἀποθεώσει, ἐφλέγετο!... Καὶ ἐξ ὅλης τῆς λαμπρῆς ἐκείνης φαντασμαγορίας, τέφρα μετ' ὀλίγον ἀπέμεινε.

— Ὁρατῆ! ἐξάισια! εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ. Ἀλλὰ μὴ λησμονήσεις τὰ νέα σου καθήκοντα.

Και αἱ ἀμαξῆαι ἐξεκίνησαν ἐπιστρέφουσαι.

E. I. E.

